

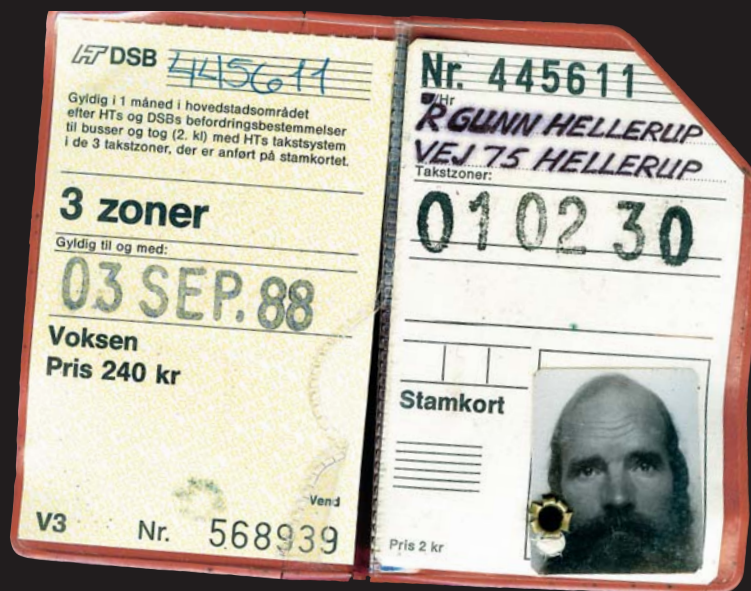
■ Kan man år efter år leve **totalt afsondret fra samfundet** og samtidig bo midt i København? Svaret er ja.

Den finske eneboer

KAPITEL 1: Kældermannen

Socialarbejdere kalder dem kælderfolk - vi ser dem på gaden, men helst gemmer de sig væk. I denne uge fortæller 24timer historien om en af dem. Den finske eneboer Runar Gunn holdt til i en kælder på Østerbro i København, i en hule bygget af hundredtusindvis af aviser. Hos politiet havde han i årevis været registreret som forsvundet. Jeg hørte om ham for flere år siden og havde stor lyst til at møde ham, men nåede det aldrig. I juli blev han fundet død, 70 år gammel.

Jakob Moll

Det skramler ude i baggården. I skyggerne bag cykelskuret står en skikkelse bøjet over storskraldet. Så forsigtigt han kan, flytter han rundt på skraldet. Eneboerens hår er langt, mørkt og filtret. Skægget dingler ned ad en støvetblå sømandssweater, typen med blyantholder på skulderen, som han altid har på. Gummiskoene er så slidte, at han har bundet snor stramt omkring dem. Alligevel bevæger manden sig adræt og lydløst på gårdens brosten.

De få, der for nylig har set eneboeren, har svært ved at gætte hans alder.

De har næppe gættet, at han engang tjente millioner af kroner. De har snarere set, at manden i skyggerne engang var sådan en,

som folk går i en stor bue udenom - og hvisker om bagefter.

Men ingen ser på ham nu. Bag de herskabelige ejendomme, der tårner sig op over ham, ligger Østerbro mennesketom hen.

Det er nattens sidste timer, vinden hvisler i træerne ved legepladsen, og eneboeren har fred og ro til at se, hvad der fortjener at blive reddet fra forbrændingen.

Lidt efter lister han tilbage mod kælderen. I sine ru næver bærer han på flosede plasticposer. Fulde af de småting og sager han har samlet op på sin nattevandring rundt i byen.

Inden længe står byen op, og manden går i seng. Han låser sig ind i kælderen. Ind til trygheden. Med en tændt cykellygte som eneste lys kringler han sig ned mellem hylder og træplader, rod og ragelse. Ned mod de bagerste rum. Sit skjul. Hul.

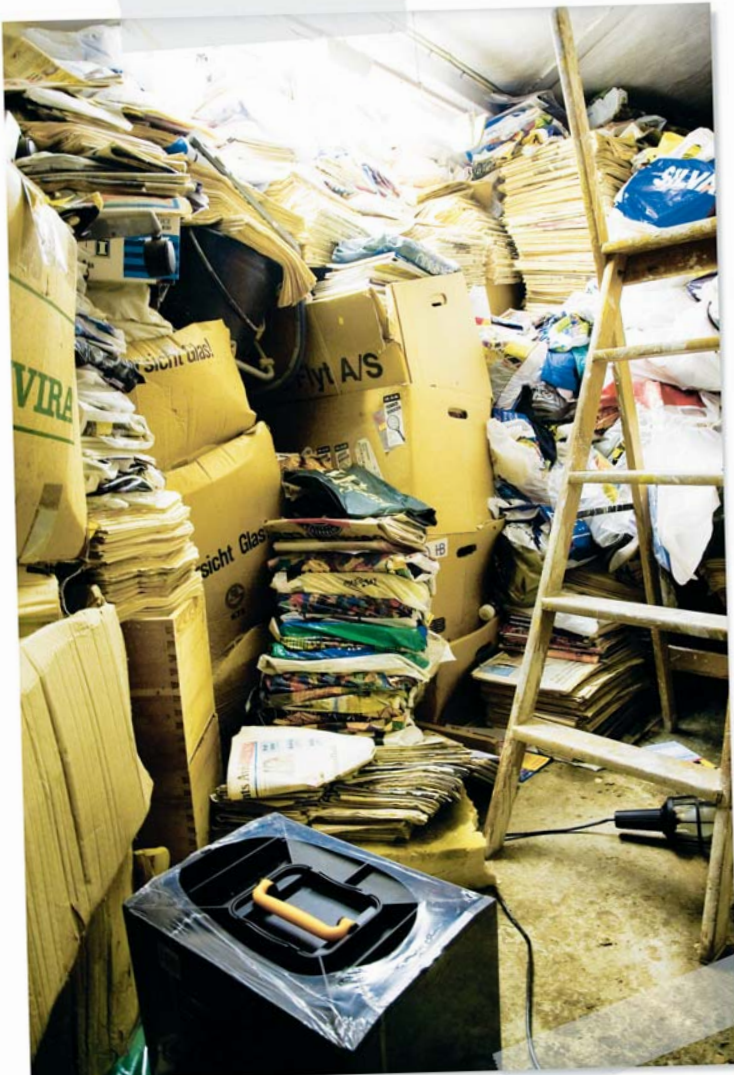
Selv hans navn er særligt. Runar. Navnet er det eneste, han har tilbage, fra den første halvdel af sit liv. Den del, der foregik på landet i Finland.

Runar Wilhelm Axelsson Gunn blev født 1. april 1936 i den finske ødemark. Hans mor var 17 år, faderen skred året efter. Som barn tilbragte han meget tid hos sine bedsteforældre. Senere passede han de halvsøskende, som moderen fik med sin næste mand. En af brødrene blev

senere mekaniker, og som ung mand arbejdede Runar Gunn sammen med broderen på et værksted. Han var ferm med hænderne, hurtig i hovedet - og lige så hurtig på fødderne. Han berettede senere i livet om de medaljer, han som ung sportsmand i 1956 vandt i hurtigløb og længdespring.

Han ved efterhånden, hvad alle beboerne bliver glade for. Pensionisten elsker porcelænsfigurer, allerhelst af får. Drengene oppe på anden får lommelygter, lommeknive og elektronik. Lille Anne falder i svime over alt lyserødt.

Det festlige par i stuen, hvis gulvbrædder

Der er i dag ingen, der ved, hvorfor Runar Gunn 10 år senere forlod Finland. Dengang rejste unge finske mænd i titusindvis til Sverige for at søge lykken og en højere løn, og Runar var blandt dem. Måske var han drevet af sin nysgerrighed. Måske stak han for meget ud i et landsbysamfund, hvor alle kendte alle.

Runar Gunn fik arbejde på Stockholms største avistrykkeri. Fem år senere, i 1971, sadde han på en færge på Øresund med kurs mod København.

En hovedstad, hvis krinkelkroge han de kommende årtier skulle lære bedre at kende end de fleste.

Eneboeren står i åbningen til det tredje kælderrum. I næseborene føles luften tør og støvet. Velkendt.

Han glæder sig til at forære nattens fangst væk.

han hører knirke over sig, får lidt af hvert.

Foran Runar Gunn rejser et bjerg af aviser sig fra gulvet. De fylder kælderrummet fra væg til væg og løfter sig til øjenhøjde. Længere inde i kældrens dyb når de loftet.

Overalt titter aviserne frem fra Irma- og Nettoposer, andre ligger gulnede i bunker med dimser, poser og paprør proppet ind hist og her. Ugeaviser og morgenaviser, reklameaviser og gratisaviser. I tusindvis. Hundretdusindvis. Over jorden ville de fylde mindst 50 trailere.

Eneboeren begynder at kravle frem, ind over aviserne. Ind mod hulen.

Han har i tidens løb været forbi de fleste døre i Storkøbenhavn, og han har haft penge til at købe mange af boligerne bag dem.

Men det er her, han føler sig tryk.

jakob.moll@24timer.dk